

adgang til at få udbetalt forskud på provision («a conto provision»).

På denne baggrund har Justitsministeriet fundet det mest hensigtsmæssigt, at parterne ved aftale kan tilpasse provisionsordningen til den valgte aflønningsform. Justitsministeriet er endvidere enig med flertallet i, at der ikke er påvist et tilstrækkeligt stort behov for også at gøre reglerne ufravigelige for ansatte handelsrejsende.

I § 33, 2. pkt., foreslås det, at forslaget § 14, stk. 5, kun skal anvendes, hvis forholdet ikke er omfattet af funktionærloven. Efter § 14, stk. 5, skal handelsagenten tilbagebetale modtagne provisionsbeløb, hvis provisionskravet bortfalder, f.eks. fordi tredjemand ikke betaler. Handelsrejsende er normalt omfattet af funktionærloven, og ifølge denne lovs § 9, stk. 2, kan arbejdsgiveren kun kræve forskud på provision dækket af funktionærens løntilgodehavende eller indtjente provision. Hvis forskudet ikke derved kan dækkes, har arbejdsgiveren ikke noget krav mod funktionæren. Baggrunden for denne regel er, at risikoen for, om forskud på provision kan indtjenes ved salg, bør bæres af arbejdsgiveren. Forslagets § 14, stk. 5, bør derfor kun anvendes, hvis den ansatte ikke er omfattet af funktionærloven.

Til § 34

Det foreslås, at lovforslagets regler om forholdet til tredjemand også skal gælde for ansatte handelsrejsende.

Dette foreslås gennemført ved en generel henvisning til de regler, der gælder for handelsagenter, hvilket er en væsentlig forenkling i forhold til de nu gældende regler i kommissionsloven. De regler i kommissionsloven, der kun gælder for handelsrejsende, er ikke videreført med forslaget.

Til § 35

Det foreslås, at loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Efter direktivets artikel 22 skal bestemmelserne i direktivet være gennemført inden den 1. januar 1990.

Agenturaftaler, der indgås efter lovens ikrafttræden, er således omfattet af loven.

For agenturaftaler indgået inden lovens ikrafttræden er der i stk. 2 fastsat en overgangsordning.

Der er efter direktivet mulighed for at udskyde ikrafttrædelsestidspunktet for så vidt angår disse aftaler til senest den 1. januar 1994.

En 4-årig periode er dog anset for at være for lang, og der foreslås derfor en overgangsperiode på 2 år, hvilket må antages i vidt omfang at tilgodese såvel agentens som agenturgivers interesser.

For så vidt angår provisionsreglerne må det antages, at det er salgs- eller købsaftalens indgåelse, der er afgørende for, om kommissionsloven eller den nye lov finder anvendelse. Har agenten eller tredjemand derfor indsendt et tilbud inden den 1. januar 1992, men accepteres det først af agenturgiveren efter denne dato, har agenten krav på provision efter lovforslagets regler. Det må endvidere antages, at en agent har ret til provision i medfør af forslaget § 10, stk. 1-2, hvis aftalen indgås efter 1. januar 1992, selv om agenturforholdet er ophørt inden denne dato. Forslagets regler om forfaldstid, provisionsnota og indsigt i forretningsbøger finder anvendelse fra 1. januar 1992, uanset om provisionskravet er omfattet af kommissionsloven eller forslaget. Almindelige passivitetssynspunkter kan dog afskære agenten fra at kræve indsigt i agenturgiverens forretningsbøger med hensyn til ældre provisionskrav. Anciennitet optjent før 1. januar 1992 medregnes ved beregning af opsigelsesvarslerne i henhold til lovforslaget.

Der er i stk. 2, 2. pkt., fastsat en særrregel for aftaler, der er indgået før lovens ikrafttræden og opsagt før 1. januar 1992. I disse tilfælde finder kommissionslovens regler fortsat anvendelse, forudsat at aftalen lovligt er opsagt til ophør senest den 30. juni 1992. Om den nærmere baggrund for denne overgangsregel henvises til betænkningen s. 153 f.

Overgangsreglerne gælder ikke for handelsrejsende, jf. lovforslagets kapitel 3. Der er ikke fundet behov for overgangsregler, da reglerne om opsigelse og godtgørelse ikke skal gælde for handelsrejsende. Endvidere kommer der herved til at gælde samme regler for alle handelsrejsende i samme virksomhed, uanset hvornår de er ansat. Med hensyn til spørgsmålet om anvendelse af reglerne om provision henvises til det ovenfor anførte.

Til § 36

Haagerkonventionen af 19. marts 1978 om hvilken lov, der skal anvendes på kontrakter med mellemænd og på fuldmagtsspørgsmål, vedrører ikke blot handelsagenter og i et vist omfang handelsrejsende, men alle typer af fuldmægtige og mellemænd, herunder speditører, rederiagenter, ejendoms-, skibs- eller varemæglere, vekselere og rejsebureauer. Et hovedområde for konventionens lovvalgsregler er imidlertid internationale regler om handelsagenter.

Konventionen blev åbnet for undertegnelse i 1978 og er indtil videre alene ratificeret af Frankrig, Holland og Portugal.

Arbejdsgruppen anførte i betænkningen, at konventionens bestemmelser i vidt omfang svarer til gældende dansk ret, selv om denne ikke er ganske afkla-